

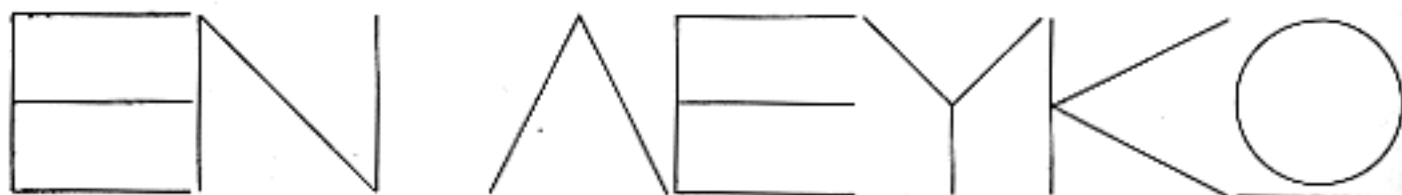
4 ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 40 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1974 ΔΡΧ. 15

ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ!

Έτησιος απολογισμός της μίας σελίδας. Αφιερώνουμε το «Έν Λευκῷ» στους δώδεκα μήνες που πέρασαν και σε λίγους απ' αυτούς που θα έλθουν...

Αν έλθουν, Προσπαθήσαμε να είμαστε πάντα ειλικρινείς απέναντι σας και δεν έχουμε σκοπό ν' αλλάξουμε αυτή μας την τακτική. Ίδιαίτερο με μιά χρονιά σαν τό '73 πίσω μας. Μιά χρονιά, όπου όλοι μας καταλόβαμε, με τόν καλύτερο τρόπο, ότι, οι ημέρες της άβυσσος και της αδιανοησίας για τό αύριο πέρασαν όριστικά.

Όλόκληρος ο κόσμος ακινητοποιήθηκε, πάγωσε, σταμάτησε να εργάζεται, παρέλυσε από την τεχνητή έλλειψη του πετρελαίου, που δημιούργησαν οι Άραβες, για να επιτύχουν τους δικαιολογημένους, ή άδικαιολόγητους, δεν τό έξαστάζουμε, σκοπούς τους.

Τό '73, κλώνιας και κλωνίζει με άπρόβλεπτη συνέχεια, λαός ολόκληρος σ' όλη τή Γῆ. Ο καθένας από μās αισθάνεται -εύτυχως, όχι όπως στην υπόλοιπη Ευρώπη- τό βάρος του παιχνιδιού που παίζεται στη διεθνή πολιτική. Και νά τώρα ένα «αυτοκνητικό» περιοδικό στην Ελλάδα, που θέλει να Εσκαθάρη τό πράγματα!.. Δεν είναι περίεργο; Δέν είναι! Διότι αν γύριζε τό κεφάλι μακριά από τις συνθήκες της «ένεργειακής κρίσεως», αν έκανε ότι δεν βλέπει τό τραγικά άποτέλεσμα της αλόγιστης υπερκατανάλωσης, αν έκανε πως δεν βλέπει την καταστροφή του πλανήτη μας από την άσταμάτητη τεχνική «εξέλιξη», αν έκλεινε τ' αυτιά στον επιθανάτιο ρόγχο ολόκληρων πόλεων από την καθημερινή όφαιρση του χώρου που χρειάζεται για να ζήσουν οι άνθρωποι, αν δεν έβλεπε ότι ο έμπαϊγμύος του όπλου ανθρώπου έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας, τότε...

Τότε, αυτό τό περιοδικό, και φυσικά οι άνθρωποι που τό γράφουν, δεν θα ήταν παρά ρόζ νεράιδες από τό καλά παραμυθάκι που μās έλεγε ο παππούς, όταν ήμαστε παιδιά.

Τους τελευταίους μήνες θα παρατηρήσατε σίγουρα την άλλαγή στις σελίδες μας. Στόν τρόπο που αντιμετωπίζουμε τό πρόγραμμα. Βλέπετε, σιγά - σιγά ότι τό άγχος και ο φόβος για τό αύριο, κι όταν λέμε αύριο έννοούμε α ύ ρ ι α , μās έκανε να πετάσουμε από πάνω μας τις τελευταίες ρόζ καρδέλες.

Το κύριο θέμα μας, τ' αυτοκίνητα κι ο κόσμος που ζούμε και κινούμεθα, έχασε την εθυσία που είχε δέκα χρόνια πριν. Τ' αυτοκίνητα σταμάτησαν

να είναι απλά μεταφορικά μέσα, και έγιναν μεταφορικά μέσα που έχουν ΑΜΕΣΗ σχέση με τό περιβάλλον και τους σημερινούς ή αύριανούς ανθρώπους. Πανε οι «κούρασε» και οι «λαμπίρες», Πανε οι «τέσσερις πόρτες και χώρος διό πέντε άτομα, με τις άποσκευές τους».

Πανε τό λαμπρό δείγματό της άκόρεστης κερδοσκοπίας εκ μέρους των «κατοικηστών» που, τις περισσότερες φορές, δεν είναι παρά μεγαλέμποροι τυριού, που «έβαλαν λεφτά» κι άνοιξαν ένα εργοστάσιο συναρμολόγησεως σε κάποια ύποσπόνδυκτη χώρα ή υπάλληλοι όλοκληρωτικών καθεστώτων, που προσπαθούν να πετύχουν την κοούτα που τους έβαλε η κυβέρνηση τους. Πανε οι «λμιουζίνες» που κοινε -τ' άντερά» τους για να μεταφέρουν κάποια κυρία, με μυαλό κότας, στον «παντελονά» της. Τό '73 έδωσε τό τελειωτικό χτύπημα σε κ α θ ε μορφή

άλόγητης καταναλώσεως και τ' αυτοκίνητα δεν ήταν παρά μιά απ' αυτές. Οι άναγνώστες μας έκείνοι που μπορούν να σκεφθούν ψυχρά κι άντικειμενικά, έκείνοι που ε ί ν α ι σε θέση να παραμερίσουν τις προσωπικές τους άδυναμίες και να νοιώσουν ότι, ο παλίτης της δεκαετίας σ' αυτό που συμβαίνουν γύρω του, θα έχουν ήδη αντιληφθεί ότι τό παιχνίδι φεύγει απ' τό χέρια των κερδοσκόπων και περνά από χέρια του ανθρώπου με την αύξημένη άνησυχία για τόν κόσμο γύρω του, για τό περιβάλλον του.

Α ύ τ ό ε ο άνθρωπος μας ενδιαφέρει. Θέλωμε να γράφουμε γι' αυτόν, να συζητήσουμε μ' αυτόν, να πούμε τις άνησυχίες μας, τους φόβους μας και τις έλπίδες μας σ' αυτόν, κι αυτός να μās πῆ τις δικές του.

Αν δεν τό κάνουμε, τότε θα είμαστε ένα ακόμη περιοδικό για θίδες και γρονόζια, σε μιά εποχή που ούτε οι θίδες ούτε τό γρονόζια συγχωρούνται από κρανία των ανθρώπων.

Μ ή , προς Θεού, σκεφθήτε ότι θα εγκαταλείψουμε την τεχνολογία.

Κάθε όλλοι Πιστεύουμε σ' αυτήν, όλλό πάντα σε σχέση με τή ζωή των ανθρώπων. Α ν ή τεχνολογία παράγη, π.χ., αυτοκίνητα - προσβολές, τότε είναι κ α κ ή τεχνολογία. Η τακτική μας αυτή δεν άρσε σε πολλούς σ' αυτή τή χώρα. Τό '73 ήταν, για τό περιοδικό μας, μιά χρονιά στην όποία διαταράξαμε τις σχέσεις μας με όρκετούς εμπόρους. Τό '74 θα είναι μιά χρονιά

που θα διαταράξουμε τις σχέσεις μας με μερικούς ακόμη.

Γιατί δεν έχουμε σκοπό να κάνουμε πίσω! Είμαστε άποφασισμένοι να διατηρήσουμε την ειλικρινειά μας η α σ η θ ύ σ ι α . Α ν ύπαχωρήσουμε, αν κάνουμε τό «στραβά μάτια» στις άπαράδεκτες καταστάσεις που απρόβλεπτοι, ξστω στους άναγνώστες μας, τότε: α) προδίδουμε όλη μας την προηγούμενη ζωή, και β) προδίδουμε αυτούς τους ίδιους τους άναγνώστες μας και αυτοκτονούμε με τόν πιο σίγουρο τρόπο που υπάρχει...

Τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, τις γνωρίζετε καλά.

Κινούμεθα σ' ένα περιβάλλον που σε «γνωρίζει» μόνον όταν του κάνητε τεμνόδες και σε άγνοει όταν δεν το κάνητε ή, χειρότερα, όταν δεν σε χρειάζεται. Είμαστε «ειδικά» περιοδικό. Με περιορισμένη, σε σύγκριση με τό «λαϊκά» περιοδικό, κωλοφορία. Με περιορισμένους πόρους και τέρραση έξοδα, που, καθημερινά, γίνονται όλο και μεγαλύτερα.

Θάλεγε κανείς ότι για μās είναι πολύ δύσκολη ή όληθβια. Και δεν θα είχε άδικο. Όμως...

Η ακολουθαύμε τό δρόμο που χαραξάμε στα δύσκολα χρόνια που έρχεται ή συμβιβάζομαστε και κάνουμε τους τεμνόδες μας και θγάζουμε τή φυλλάδα μας κάθε πρώτη του μηνός και χάνουμε την έκτιμησή σας μέχρι να πούμε 4 ΤΡΟΧΟΙ.

Σάν ένα ακόμη συμβόλαιο, δηλώνουμε ότι θ' ακολουθήσουμε τό δύσκολο δρόμο. Ίσως χρειασθῆ να κάνουμε βυσίες, να περιορίσουμε τις σελίδες μας, τό έξοδα πορογωγής του περιοδικού για να τό θγάλουμε πέρα...

Αυτό που δεν πρόκειται να περιορίσουμε όμως όλλό α ν τ ι θ ε τ ε νά τό έπικτείνουμε, είναι ή σαφής, Εσκάθρη, άρρηχη τοποθέτηση όλων των προβλημάτων που μās άποσχολούν Απó την «ένεργειακή κρίση» μέχρι τ' αυτοκίνητα που οδηγούμε, μέχρι τό περιβάλλον που ζούμε, μέχρι τό προϊόντα που αγοράζουμε...

Και... Η συνεχίζουμε με σύντροφο την άξιοπρέπεια ή τό παρατάμε σ' εκείνο που έχουν πιο εύκομπτες μέσες από μās.

Διαλέγετε, σαν άναγνώστες μας, και βοηθήστε, με τόν δικό σας ΤΡΟΠΟ. Α ν έβθαια πιστεύετε ότι αυτό που διαβάζετε ε ί ν ο ι όληθβια.